

Edebiyat Defteri

Erdn -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
20 Temmuz 2026 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Beyaz Güvercin Uç Hayallerine

[italik]

Bir gece yarısında,
Beyaz bir güvercin kondu gönöl pencereme.
Gülümsedi...
“Gel, birlikte özgürce uçalım,
Başka diyarlara kaçalım!” dercesine.

“Kanadı kırık kuş misaliyim,” dedim.
Üzüldü...
“Sen,” dedi,
“Bakma benim güzelliğime, gençliğime,
Bembeyaz saf ve temiz görünüşüme.

Yazılan satırlar silinse de,
Sayfalar bembeyaz görünür.
Ama yaşananların izleri...
Silinmese de, görünmese de,
O izler hep geride kalır!” dedi.

“Gençliğim seni aldatmasın.
Ruhum belki senden yaşlı...”
Ve boynunu büktü.

Üzüldüm...
Sonra gülümsedim.
“Al,” dedim, “tüm şiirler senin olsun.
Dolaş diyar diyar!
Ama geçmişe değil, geleceğe uç git!” dedim.

“Uç, dağların ardından,
Özgürce, istediğin yöne...
Yorulunca... uykun gelince...
Bir anlığına da olsa,
Kanatlarını bırak rüzgârın kucağına.

Yatak olsun gökyüzü sana,
Yum gözlerini sıkıca.
Bulutlar yorgan olsun!
Durma git, git bu diyarlardan!
Ben kanadı kırık bir kuşum,
Sen, istediğin diyarlara git,” dedim.

Kanatlarını açtı...
Tam uçup gidecekti...
Bir anda ardına dönüp baktı.

Göz göze gelmek istedi...
Bakamam dedim,
Senin içinde kaybolmak istediğim gözlere.

Buğulu gözlerimi hissetti,
Sonra mırıldayan dudaklarını gördü sanki...
Kıpkırmızı gagasıyla cama vuruyordu,
Kalbimi parçalarcasına!

Konuşamıyordum...
Konuşsam, gözlerimden yaşlar dökülecekti.
Elimle işaret ettim:
Git! Git hadi!
Sonra yutkundum, kendimi toparladım, seslendim:
“Hadi! Hadi, durma, uç!
Kucaklasana umutlarını!

Gece olunca yıldızlar yol gösterecek hayallerine.
Denizin üstüne bir sahne kurulsun sana.
Daha çok gençsin!” dedim.

“Yakamozlarla birlikte deniz kızları dans etsin saatlerce.
Lunaparktaki atlıkarıncalar dönüp dursun.
Dönme dolaptan gelen o korkuyla karışık heyecan...
Sevinç çığlıkları karışsa da birbirine,
O yüzündeki masum mutluluğun heyecanı gibi...

Yüzün hep gülsün!
Gönülden gönüllere köprü kurulsun.
Güneş doğana kadar,
Mutluluk yolunda,
Benim yerime de dolaş diyar diyar!

Uç dedim, uç özgürce!
Hediyem olsun tüm şiirlerim...
Şiir seven yüreklere şimdi dağıt onları!
Nerede mutsuz biri varsa,
Umut dolsun,
Huzur bulsun...
Ağlayan gözlere mutluluk gözyaşları dolsun!

Hadi!
Hadi uç, uç beyaz güvercin!
Durma, dağıt yazdıklarımı!

Huzurla dolsun minik, taze yüreğin!
Uç beyaz güvercin,
Uçmak sana yakışır!

Uç beyaz güvercin, masallarda değil...
Satırlarda, mısralarda, şiirlerde!
Mutluluk yolunda!
Uç beyaz güvercin,
Semalar sana yakışır!” dedim.

“Korkma!
Korkma gökyüzündeki mavinin engin derinliklerinden!
Sanma ki bir başına uçacaksın,
Yarım kalan hikâyede...”

Şimdi özgürce;
Sen uç ki,
Ben de senin yüreğinden
Dünyayı bir kuş bakışıyla görebileyim!” dedim.

Yıllar sonra anlatırsın...
Benim yaşıma girince dersin ki:
“Bir varmış bir yokmuş...
Ya ben geç kaldım...
Ya da o hayat yolunda uçmaktan yorulmuş...”

Üç kelimeyi bir araya getirmeden:
“Hadi!
Durma!
Git, uç!”

Uç beyaz güvercin...
Huzurla dolsun minik, taze yüreğin!
Uçmak sana yakışır!
Uç beyaz güvercin, masallarda değil...
Satırlarda, mısralarda, şiirlerde!
Mutluluk yolunda!
Uç beyaz güvercin...
Uç, semalar sana yakışır!” dedim.

Sen de derdin:
“Hayatta bazı hikâyeler yarım kalır...
Sonu cennette tamamlansın diye dua edenler vardır.”

Hikâyeler yarım kalsa da...
Kanadı kırık kuşlar,
Yarım kalan hikâyelerde hep kahraman olur.

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1731891/beyaz-guvercin-uc-hayallerine.html>

Eski Bayramlardaki Çocuk.

[italik]Eski bayramlar yok artık, diyorsun.
Neden biliyor musun?
Hiç sebep yokken sevdiklerine sarılmayı,
eline geçen parayı bir köşeye savurup atmayı,
mutluluk aramadan içinde kaybolduğun anları,
masumca gözlerini ellerinle kapattığında seni kimselerin görmediğini sanmayı unutturmuşlar.
Gülen gözlerini yaşla doldurmuşlar.
Sevinince çığlık attığın sesini boğazına düğüm etmişler.
Başın derde girdiğinde koşarak, güvenle sarıldıkların toprakla kucaklaşmışlar.
Sağlığın ve zamanın değerini unutturup,
paranın her şeyi satın alacağını öğretmişler.
Mutluluğu ararken, mutsuz olmanın sebepleri çoğalmış;
mutlu olmanın ne olduğunu unutturmuşlar.
Masum değilsin artık...
Kalbin kırık, gönlün yaralı.
Hayallerin tükenmiş, umutlarını çalmışlar.
Kalbin pas tutmuş.
Bir çocuk kadar masum değil artık hayallerin de...
Eski bayramları değil,
eski bayramlardaki çocuğu özlüyorsun...
Eğer onu geri istiyorsan,
geçmişte arama.
Şimdiki zamanda yeniden bir çocuk ol,
içindeki çocuğu özgür bırak...
Belki o zaman,
bayramlar yeniden gelir sana.
Erdin Şallıel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1735895/eski-bayramlardaki-cocuk.html>

Elif Gibi İçimdeki Güvercin

Sana söylemek istediğim kelimeler
boėazımda dėmlendiėinde,
ėiirler yazıyorum...
Her mısrada biraz suskunluėum,
her kıtada sana yaklağan bir yanımda var.
Hayatın içinde
adı konmamığ bir eksiklik gibi...
Harflerin arasına sakladım sesimi,
kimi mısralara adını.
Bir gün, fark etmeden
okur da dokunursun diye.
ėiirlerde bekliyorum seni...
Kimi geceler rüyamda
beyaz bir güvercin beliriyor;
sol yanımdan kopup sana uçuyor.
“Sen beni hiç incitmedin,” diyor...
Ve o an—
adını biliyorken dilim susuyor,
bu nasıl bir ironi...
Suskunluėum bile senden yana.
Beni yanında görmesen de
ben hep seninleyim.
Aylar oldu konuėmayalı,
ama dün gece
saatlerce kalbimle konuėtum seni.
Satırlarımdan okur musun beni?
Seni kelimelerin arasına gizledim.
Bu sevdaya baėım elif gibi dik...
Kimse bilmez adını—
ben seni ėiirlere sakladım.
Kaç ėiir yazdım, saymadım,
kaçını daha yazarım, bilmiyorum...
Orada bulur musun kendini?
Bir ėiiri yarım bıraktım—
belki bir gün
“burada kalmığsın” dersin diye.
Eğer okursan,
sadece kelimeleri değil,
içimde sana doğru yürüyen
o sessiz adamı da gr.
Ve ben...
sana syleyemediklerimi
ėiirlere gmdm.
Eğer gerçekten okursan—
beni değil,
içindeki güvercini uurursun diye...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1736238/elif-gibi-icimdeki-guvercin.html>

Papatyam Beyaz Bir Sevdanın Merkezi Sensin

Papatyalar getirdim sana,
bembeyaz masum sayfalar gibi her bir yaprağı.
Sarı bir nokta tam ortasında,
“dokunma” diyor sanki bana...
Bir çocuk kalbi gibi ürkek,
bir çocuk kadar masum.
Gönül penceresindeki cam gibi kırılgan,
bir hatıra kadar narin duruyor avuçlarımda.
Koparmaya kıyamadığım duygular var içinde,
her biri sana söyleyemediğim cümle aslında.
Rüzgâr değse savrulacak gibi,
ama içimde kök salmış bir özlem bu.
Yaklaşsam incinir diye korkuyorum,
koklasam küser mi diye ürperiyorum...
Uzak dursam eksik kalıyorum.
Papatya fallarını,
saatin her sensizliğe vuruşunda
irkilerek sayıyorum...
Zaman geçmiyor sensiz.
Baharın en güzelliğiyle,
el değmeden kırlardan
papatyalar getirdim sana...
Ama dokunamadım.
Çünkü bazı güzellikler
uzaktan sevilir,
yakından kaybolur.
Ve papatyalar...
kirlenmemiş bir sevdanın
en sessiz itirafıdır.

Gönül bahcemden çiçekler getirdim sana,
“Seviyor mu, sevmiyor mu?” diye
o masum yaprakları koparmadan.
Ama...
sana ulaşamadığımda
zaman duruyor, sensiz akıyor.
Papatya fallarını sayar gibi,
her sensiz dakikayı
parmaklarımla koparıp
geçmişe gömüyorum...
İşte o an
kaldığım yeri unutup,
koparamadığım o son yaprakta
sende kayboluyorum...

Belki bir gece yarısı...
bir papatya düşer avuçlarına,
tutamazsın.
Ellerim ellerini arzuluyor,
uzanamazsın.
“Seviyorum” dersin,
anlatamazsın.
Ayakların yere çakılır,
kaçamazsın.
Kokusunu içine çekmek istersin,
yakalayamazsın...
Bil ki o an—
sen bir rüyadasın.
Uyan uykudan,
bir çocuk kalbi gibi ürkek, kadını,

gönül penceresindeki cam gibi kırılğan...

Bir çiğ tanesi kadar narin duruyor
avucumda sana olan sevgim.
Baharın en saf haliyle
yüreğimi harmanladım,
gönlümün en güzel köşesinden
sana papatyalar getirdim ...
Ben...
sana dokunmadan sevdim.
Kirlletmedim, eksiltmedim, çoğaltmadım...
olduğu gibi sakladım içimde.
Çünkü bazı sevdaları
ne yollar ayırır, ne geçen yıllar.
Ayrı iki kalp olsalar da
aynı dünyada
yürekten yüreğe taşır
gönülden koparıp sunulan papatyalar. 🌼

[italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1736397/papatyam-beyaz-bir-sevdanin-merkezi-sensin.html>

Yarım Kalan Aşkın Bestesini Çal Kemancı

Sessiz gecelerin dostu kemancı,
Geceyi usulca çek içine;
Dertli kemanın en ince telinde saklı yalnızlığın sesi,
Bestelenmemiş hüznü notalarla süzölsün tellerinden.
Sessizliğin feryadı yükselsin,
Usulsüzce portrelerden ayrılıp kaybolsun,
Yazılıp çizilmeden...Gökyüzünden kayan yıldızlar misali,
İzi kalsın yeryüzünde bakılınca.Gece,
Susma! Bu gece,
Bak yalnızlığım misafir gibi yanı başımda.
Dertli çal, dertli çal kemancı,
Zaman durmuş bu gecenin tam ortasında.
Susma, kemancı, dertli çal!Anılar canlanmış,
Ayrı düşmüş aşıkların hafızasında.
Dokun yüreğimin bam teline,
Efkâr bastı, acımı anla artık!
Her yer karanlık, kemancı,
Ne olur susup beni yalnız bırakma!Çal, çal, çal be kemancı,
Bir anlık mutluluk geçip gitmeden,
Akan gözyaşlarımı, titreyen ellerim silmeden.Yarım kalan aşklar gönüllerden silinmeden,
Hatıralar, geçen zamanın derinliklerine gömölmeden,
Gönülden gönüllere köprü kur;
Yaşarken ben ölmeden.Çal, çal!
Bu gece hüznü,
Çal be kemancı,
Aşk fısıltılarına hasret kulaklara.
Es almadan dertlerine melhem ol!
Gönülden gönüle,
Gecenin bir yarısında,
Aşıklara, aşıkların makamında,
Uşak şarkılar çal dertli kemanınla.Yaralı yüreğimi, hüznü dolu sesinle dağla!
Gün doğarken bitmesin yayının reçinesi.
Dökölsün notalara,
Duygu dolu yüreğinin sesi.
Kroşendo ile bitsin,
Yarım kalan aşkların tüm bestesi kemancı...

Erđin Şallıel Şiirleri

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1736991/yarim-kalan-askin-bestesini-cal-kemanci.html>

Seni Unutmayı Unuttum.

Unutmuyorum, unutamıyorum
Sana çıkan sevdanın yollarını.
Gecenin koynunda adını sayıklarken,
Yüreğimde tutuşan o yangını...Boşluğa uzanan ellerimde,
Sarındığım yalnızlığımda kaybolurken,
Sensizlikle öldürdüm her gecemin bir anını.
Bir adın kaldı yıldızların dilinde.
Bir hayalin kalmıştı ay ışığının gölgesinde.Ve o hayalin, şimdi boşlukta kaybolan
Gözlerimin önünde...
Düştüm en derin rüyalara, karanlığın çemberine.
Bir nefesin yankısı kaldı tenimde.Unutamıyorum...
Gözlerinin hayali önümde,
Sensizlik geçiyor acımasız zaman geçmeyen zaman içinde.
Her anını, unutamıyorum...
Saatin her tik tak eden sesi, seni aklıma geri getiriyor.
Çıkıyorsun aklımdan.Bir bakışınla başlar içimde kopan fırtına,
Ne gidişine alışabildim,
Ne o suskunluğuna...
Her vedan, yeniden öldürüyor beni aslında.Unutmuyorum...
Unutamıyorum...
Neden mi?
Zaman her şeyin ilacıydı ya hani
Sende çaresiz kaldı.
Derdime derman olamadı sensizlik.Adın, kalbimde dermansız bir yara gibi,
Her atışta yeniden kanıyor içim.
Bin kere ölsem bir veda bakışınla,
Bin bir kere doğarız o bakışın
Bir anlık mutluluğuna.Küskünüm kendime,
Seni hâlâ böyle severken...
Suskun gecelere anlattım her şeyimizi,
Ama sen hiç duymadın beni...Ne kaldı geriye?
Bir yarım şarkı, eksik bir cümle,
Bir daha dönmeyecek bir gülüş,
Ve hep içimde taşıdığım bu sitemle.Unutmuyorum...
Çünkü unutmak, seni inkâr etmek,
Unutmak...
Yokluğunu kabul etmek
Unutmak
Yarım kalan hikayelerde kaybolmak...
Unutmak, adını kalbimden silip atmak gibi...
Unutmak, sende var olup sende kaybolmak gibi...
Unutmak, yaşanmış onca şeyi yok saymak gibi...
Unutmak, gözlerine bakıp hiçbir şey hissetmemek gibi...
Unutmak, kendimden geçip bir yabancıya dönüşmek gibi...
Unutmak, içimde bir mezar kazmak gibi...
Unutmak, seni sevmemişim gibi yaşamaya çalışmak gibi...
İşte seni bu yüzden unutamıyorum.
Unutamıyorum...
Çünkü bu sevda,
Bana unutmamayı öğretti.Şimdi...
Sen söyle, ben seni nasıl unutabilirim?
Erdin Şalliel Şiirleri

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1736997/seni-unutmayi-unuttum.html>

Berfu: Kapiyı Çalmadan

Aşka yüreğim kapalı,” dedim.
“Gönül kapımı çalmaz...”
Ama aşk—
kapiyı çalmadı...
kırıp geçti.
Fırtınalar koptu...
Kar tanesi gibi bir berfu düştü yüreğime—
sessizdi...
ama derinden üşüten.
Erir gider sandım.
Meğer—
en sessiz düşen,
en çok üşütenmiş.
Bir buz dağı koptu içimden—
ansızın.
Kırıldığı yerden
sessizlik sızdı önce...
sonra ben,
parça parça dağıldım.
Her şey ağırlaştı,
kelimeler bile dondu.
Görünen-
sadece suskun bir parça.
Ama derinlerde...
devasa bir kalp çarpıyordu.
Ve o buz kesmiş yüreğim
seninle usulca çözüldü...
Sessizliğin içinden
ince bir umut filizlendi.
Ne rüzgâr sökebildi onu,
ne soğuk susturabildi.
Geçip gitmedin...
içime işledin.
Hazanı yaşayan gönlüm
seninle baharı öğrendi.
Ve ben—
ilk defa bu kadar derinden
hissettim:
seni son defa görebilmek için...
açarken ölecek
bir kardelenim.
#Erdin Şalliel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1737177/berfu-kapiyi-calmadan.html>

Gözlerim Kutup yıldızında Hayalimdeki sesin

Bir bilsen...
seninle konuşmanın hayali
içimde nasıl ışıklar yakıyor.
Sanki gecenin en sessiz köşesinde
gökyüzünde parlayan bir kutup yıldızı
karanlığın ortasında
bana gizli bir yol açıyor.
Ve o yoldan
kelimeler usulca içeri süzülüyor.
Hiç görülmemiş bir yüzün
tanıdık bir gülümsemesi gibi...
Belki de
hiç duyulmamış bir sesin
kalbe dokunup
bütün yaraları iyileştiren bir dokunuşu.
Ve sana gelen o yolda...
bir düşünce,
başka bir düşünceye değdiğinde
insanın yalnızlığı
biraz eksiliyor.
Garip bir mutluluk bu;
ne tam gerçek,
ne de bütünüyle hayal...
Ama yine de
kalbimin en sessiz köşesinde
ince bir sevinç gibi duruyor.
Çünkü bazen
bir sohbetin kendisi değil,
sadece ihtimali bile
insana iyi gelir. 🌙
“İşte o an, sadece düşüncelerin kıpırdanışı bile içimi ısıtır.”
Henüz kurulmamış cümleler,
söylenmemiş kelimeler vardır ya...
Onları söylerken,
gözlerindeki mutluluğun ısıltısı
ve çarpan kalbinin heyecanı
işte en çok onlar ısıtır içimi.
Ve o sessizlikte, hayal ile gerçeğin arasında, gönülden gönüle bir köprü sessizce kıvrılıyor.
Sanki biri gelecekmiş gibi,
sanki sesin degecekmiş gibi geceme...
Hiç başlamamış bir konuşmanın
huzuru çöker yüreğime.
Ve ben...
bir ihtimalin bile
bu kadar güzel olmasıyla
henüz söylenmemiş bir “sen”de
kendimi buluyorum.

#erdinşalliel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1738469/gozlerim-kutup-yildizinda-hayalimdeki-sesin.html>

Kalbime Sakladım Seni.

Bilmiyorum sana kaç şiir yazdım,
Kaç geceler adını sayıkladım.
Kaç yıldıza seni sordum, derdimi anlatamadım...

Biliyor musun?
Beyaz güvercinlerle çiçekler yolladım,
Belki kalbine bir nefes olur, bir gülüş düşürür sandım.
Her çiçek kokusunda seni anlattım rüzgârlara,
Belki bir esinti sana beni fısıldar diye umutlandım.

Sensiz geçen her an,
Yarım kalan masalın eksilen bir sayfası gibi.
Kalbim seni bekleyen bir bahar kadar sabırlı.
Gözlerimde adını duyunca yanan bir kıvılcım,
İçimde her dakika sana doğru açılan gizli bir kapı var.

Ve bil ki...
Yüreğime her dokunduğumda
Sana doğru uzayan bir yol açılıyor içimde.

Bugün de öyle...
Yine seni düşündüm —
Bugün de yine seni yazdım,
Bir nokta koyamadığım cümlelerimle...
Yine kalbime sakladım seni.

Bu kaçınıcı şiir bilmem...
Ama adını satırlara değil;
Kalbimin yazdığı,
Sana gelen yolda
Yarım kalan aşktan yana bir şiir bu.
#erdinşalliel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1738470/kalbime-sakladim-seni.html>

Vuracağım Geceyi.

Konuşmak istedikçe susuyor dilim,
Sustukça büyüyor içimde fırtına.
Her kelime boğazıma düğümlendikçe
Kendime biraz daha yabancı oluyorum.
Sanki adı konmamış fırtınalar
Sessizce parçalıyormuş ruhumu.

Her karanlıkta attığım adım
Çıkamaz bir sokakta kayboluyor.
Sessizlik çatlıyor kulaklarımda;
Her yankı — içimde patlayan bir çığlık.

Yalnızlık, soğuk elleriyle boğazımı sıkıyor.
Kendi gölgemden bile kaçmak istiyorum.
Ben... bana yabancı oldum artık.

Yorgunum.
Ya kanatsız düşlerime kurşun sıkacağım,
Ya da çekip silahı — vuracağım geceyi.

Aklım yerinde değil;
Ciğerlerimde bir yangın, nefesimde kül.
Her yıldız biraz sen...
Biraz da içime işleyen pişmanlık.

Zaman durdu sanki.
Akrebin zehri ağır ağır içime akıyor.
Saatler çürük bir gövde gibi ölü.
Umut... unuttuğum bir mezar taşı.

Belki de sabah olmaz bu gece.
Belki de kendi karanlığımın içine gömülür,
Gölgeme zincirlenirim.

Bir sigara yakarım... sonra bir tane daha.
Ateşi, içimdeki boşluğu kavuruyor.
Çünkü ben, gerçekten yorgunum.

Artık biliyorum:
İnsanı en çok, en güvendiği karanlık yaralar.
Ve ben hiçbir gölgeye sığınmıyorum artık.

Bu sessizlik, bu yanık nefes,
Bu karanlık...
Hepsi senin eserin.
Sustum, yandım, bekledim —
Ama hiçbir sabah geri dönmedi.

Şimdi teslim değilim.
Şimdi hesap zamanı.
Ellerimle keseceğim bu gecenin gölgesini.
Her korkunun üstüne bir yara açacağım.
Kırdığın ne varsa, tek tek senden geri alacağım.

Bu geceyi vuruyorum —
Ve bu sadece başlangıç.

Çünkü ben bitmedim.
Bitmeyeceğim.

Merhameti rafa kaldırdım.
Ya kanatsız düşlerime kurşun sıkacağım,

Ya da çekip silahı —
Vuracağım bu geceyi.

#erdinşalliel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1738471/vuracagim-geceyi.html>

Sen çekip gidince bu sevda biter mi sandın?(1)

Sen çekip gidince bu sevda biter mi sandın?! (1)
Hatıraları bırakınca, acılarım diner mi sandın?
Yüreğimde neştersiz açtığın yaraya bakmak kolay mı sandın?
Aşkın yükü ağır olunca, sen taşıyamadın...
Ben yandım, ben aldandım!

Sen...
Gitmeyi zor olan sanıp, gidince ardından bir başına kalmak
Kolay mı sandın?!
Hasretin, gölgem gibi peşim sıra...
Yaşamayı, yaşarken ölmeyi
Sen kolay mı sandın?!

Ayrılık rüzgarları estikçe gönlümde,
Bu sevda biter mi sandın?

Bak!
Fırtınalar kopuyor, ayrılık zamanın gelince aklıma...
Viran olmuş gönlüm, yanıyor ciğerim!
Tütün kokan ellerimle hasretine sarıldığım
Sabahsız geceleri bitirmek kolay mı sandın?!

Ben yandım... ben aldandım!
Sen çekip gidince bu sevda biter mi sandın?!
Bu beden dayanmaz senden sonra...
Her nefeste boğuluyorum sandım!

Celladım aşkın olsun...
Ellerin boynuma, ölüm fermanıyla birlikte dolansın...
Asılı kalsın bedenim, kirpiklerinin ucunda sallansın!
Sen gidince, ardından yaşanılır mı sandın?
Sen gidince yaşamayı kolay mı sandın?!

Hasretin, gölgem gibi peşim sıra...
Yaşamı bir kefen gibi giyip, ölümü soluyarak yürümeyi
Sen kolay mı sandın?!

Ben... ben de değilim artık.
Seninle, sensiz gecelerin sabahında...
Aynaya bakan uykusuz gözlerle,
Hayaline “Seni seviyorum, suç mu?” diye sormak
Sen kolay mı sandın?!

Kolay mı sandın,
Adını söylemeye hasret dudaklardan?!
Evet! Evet, seni sevmek suç. suçsa...
Ben de suçluyum!

Ne olur, beni kalbinde hapsed...
“Seni seviyorum!” diye itiraf etmek
Kolay mı sandın?!

Kolay mı sandın,
Ben cezamı bir ömür senin kalbinde
Seve seve çekerim! demeyi...
Yaşlı gözlerdeki hayaline söylemeyi
Kolay mı sandın?!

Sen çekip gidince,
Aşkın yükünü bir başına taşımayı
Kolay mı sandın?!

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1739109/sen-cekup-gidince-bu-sevda-biter-mi-sandin-1.html>

Sen Çekip Gidince Bu Sevda Biter mi Sandın.(2)

Sen çekip gidince bu sevda biter mi sandın?
Ben senden sonra, ben de beni bulamaz oldum.
Bendeki senin peşinden koşarken
Çok yoruldum... Ben artık bana uğrayamaz oldum.

Anılara sığınıp bir köşede Mecnun'a döndüm, kayboldum.
Kendime geldiğim anlarda zaman geçmiyor sanıp
Hatıralarınla kendimi avutup durdum.

Takvimlerden kopan sensiz yapraklarla yüzleşince kahroldum.
Sarardım, soldum; bir yaprak misali daldan kopup,
Rüzgârlarda sağa sola savruldu, durdum.

Sen çekip gidince bu sevda biter mi sandın?
Aldandın... Aldandın!
Aşkın yükünü tek başına taşımak kolay mı sandın?

Ben yandım... Ben yandım.
Anlatamadım özlemini, yokluğunu...
Kelimeler tükendi.

Bir köşeye buruşturup attığım kâğıtlara yazamadıklarım birikti.
Kara kalem isyanlarda, titreyen ellerimden kayıp gitti.
Senden sonrasını anlatamamaktan çok yoruldum...
Çok yoruldum.

Aşk, aşk severken gitmek miydi?
Yoksa... yoksa ardına bile bakmadan yürürken tükenip bitmek miydi?

Belki de gerçek olan;
Şiirler yazarken, sessizliğimin dili olan kalemim gibi
Kırılmayı beklemektir...

Sen çekip gidince bu sevda biter mi sandın?
Dön de bir bak, ben şimdi ne hâlde(y)im?

Anlatamıyorum sende kaybolan beni...
Ben deli miyim? Yoksa divane mi?

Sensiz kalan, titreyen elimdeki
Artık yazmayan kara kalemi de ben kırdım... Neyleyim?

Sevmek suç mu?
Eğer suçsa ve cezamız da kavuşamamaksa...
Ben artık bir serçenin gözyaşını akıttığı zamanın içindeyim.

Ve bu aşkın adı da "Efsane Aşk" olsun.
Bizi ayıranlara da unutmayın, söyleyin:
"Ben daha neyleyim?"

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1739111/sen-cekup-gidince-bu-sevda-biter-mi-sandin-2.html>

Gülün Sessizligi

Bir demet gülün içinde bir gül gördüm.
Boynu bükük, içine kapanmış, kendi dünyasındaydı...
Bir çiğ damlası düşünce yapraklarına,
Rüzgârla söyleşir gibi oldu.

Solgun değildi.
Kırmızıydı, ama yorgundu.
Sanki bir başına, iki gönül acısını taşıyıp,
Bir yürekten kopmuş gibiydi...

Rüzgâr okşayıp teselli etse de onu,
Acısı dinmiyordu...

Kimi çiçekler acıyı yapraklarında taşır.
Benim gördüğüm gül, işte o gül gibi çiçeklerden biri!

Rüzgâr sadece kırmızı gülün yapraklarını teselli ediyordu...
Oysaki gülün dikenlerinin de canı yanıyordu.
Her dikeninde bir hatıra,
Her dikeninde acıtan bir yara vardı.

Solmayan gülün renginde bir sır var!
Kim bilir, kaç defa tutuldu bir elde,
Kaç kez sunuldu bir veda mektubuyla birlikte...

Belki de hiç açılmadı tam,
Kırılmasın diye...
Canı yansa da, kalbin en hassas yerinde saklandı yıllarca.

Ey gül... Senin suskunluğun şiiirden ötedir.
Bir bakışınla anlatırsın bir ömrü.
Yalnız kalmak neymiş,
Bir bahar bekleyip de
Her mevsimde üşümek ne demekmiş...

Bir âşık öper seni dudaklarından,
Bir çocuk koklar, annesini anımsar...
Ama seni gerçekten kim anlar?
Sahi gül, seni kim sever —
Acıyan yanlarını da bilerek?
Seni kim sever?..

Sen ki, Mevlânâ'nın sözünde vuslatsın...
Şairin sessiz çığlığı olan mısrasında sitem,
Annenin elinde dua,
Yalnızın açık penceresinde özlem...

Her sabah açar, her gece kapanırsın.
Kime umut, kime vedasın?..
Seni solduran zaman mı,
Yoksa sevilmenin bedeli midir her soluşun?

Gül...
Sen yalnızca bir çiçek değilsin.
Bir ömrün hikâyesi,
Bir kalbin tercümanısın...

Ve her düşüşünde toprağa,
Bir başka şiiir doğar.
Senin adınla başlar kimi aşklar...

Ve bir gülü tutmak istediğinde,

Dikeni eline batarsa...
Öpüp koklamak istediğinde,
Burnunun direği kopsa...
Bağrına basmak istediğinde,
Yüreğine kan atsa...

O gün, ilk tanıdığın an gibi kalmasa da...
Solsa da,
Canını yaksa da...
Anıların — ilk an gibi —
Bir kalpte hep taze kalır.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1739115/gulun-sessizligi.html>

Olmadı...

Olmadı...
Olmadı hayat,
Hiçbir şey istediğim gibi olmadı.
Umutlarım birer birer tükendi,
Hayallerim ardına bakmadan beni terk etti.
Kalbim kırık, nefesim tükendi...
Zamansız vedalar ömrümü tüketti.
Kanadı kırık bir kuş misali,
Düştüm sessizliğin koynuna.
Çırpındıkça uçmak hayal oldu...
Bir gün fark ettim;
Yaşamaktan çok,
Sadece nefes aldığımı.
Ve şimdi gökyüzü bile
Bir yabancı gibi sessizliğime ortak.
Ne bir yıldız göz kırpmıyor geceme,
Ne de sabahın sesi değıyor
Açık kalan pencereme.
Bir çocukluğum vardı,
Hatıralarda kalan...
Nice mevsimler geçti üzerinden;
Zaman geldi,
Onu da benden çalıp gitti.
Şimdi geriye,
Yorgun bir yürek kaldı yalnızca;
Bir de içimde susmayan özlemler,
Ve yarım kalmış hayaller...
Erdin Şallıel 🖋☐

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1745083/olmadi.html>

İçimizde Kalan Çocuk...

İçimizde Kalan Çocuk

Heveslerimiz öldü erken yaşta, ihtiyar oldu ruhumuz...

Bu dünyadan sessiz sessiz geçip giderken, anladık ki herkesin bir hikâyesi var!

Kimileri yaşadığı keşkelerle, bazıları da yaşayamadığı çocukluğuyla, gençliğiyle...

Bazen de yarım kalmış bir sevdanın gölgesinde büyüdü insan; kimi hiç açılmamış bir kapının önünde bekledi yıllarca... Kimileri de açık bir kapıdan geçip gidemedi çaresizce.

Bazıları kalabalıklar içinde kaybetti kendini, bazıları yalnızlığın koynunda sustu; gözleri konuştu...

Zaman geçti... Takvimler değişti, mevsimler eskidi. Saçlara aklar düştü.

Ama içimizde bir yerlerde, oynamaya doyamamış bir çocuk kaldı hep!

Şimdi aynalara bakıp, yüzümüzdeki çizgileri saymıyoruz sadece; biriktirdiğimiz suskunlukları da görüyoruz.

Ve en çok da, "olabilirdik" dediğimiz hayatların ardından uzun uzun dalıyoruz uzaklara...

Yine de bir umut saklıdır insanın içinde; en karanlık gecelerde bile sönmeyen bir ışık gibi!

Belki geç kaldık birçok şeye, ama hâlâ gökyüzüne bakabiliyorsak, bir hikâyenin hâlâ içindeyiz demektir.

Çünkü içimizde yaşayan o çocuk, tamamen gitmemiş hikayede bitmemiş demektir!

#ErdinŞalliel 🕊📖

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1746721/icimizde-kalan-cocuk.html>

Karanlığın Girdabında

Karanlığın girdabında...
Güneş, zamanın demir parmaklıkları ardında,
geceye muhabbetten hapis yatmış bir suçlu...
Karanlığın girdabına kapılmış sevdam,
Gözlerimin önünde yüzünün hayali, güneşim...
Sensiz geçen zamanın her anı,
pas tutmuş demir parmaklıkların ardında
esir almış beni.
Yüreğimi aşkınla mühürleyip müebbetine teslim ettiğim,
Her geceyi adının yankısıyla yeniden hükme bağladığım,
Ruhumu sende sonsuzluğa sürgün ettiğim için,
ömür boyu mahkûm edilmiş bir suçlu misaliyim...
Ufuk, yüzümü siyah bir kefenle örtmeye çalışıyor;
yıldızlar, susturulmuş tanıklar gibi.
Nefes alamıyorum;
göğün soğuk duvarlarına dönmüş ciğerlerim.
Ay, gardiyanın elindeki solgun bir fener;
rüzgâr ise pas kokulu koridorlarda,
sessizliğimin feryadı olan
eski bir ağıdı sürüklüyor.
Ve ben, her gecenin ortasında
bir kâbus görüyorum.
Hücremin penceresine çarpıp
kanadı kırılan bir güvercinin feryadıyla
uyanıyorum...
Bilmiyorum...
Hangi sabah
zaman paslı demir kapıları açar.
Biz ise aynı gökyüzünün altında,
ay ışığını örten bulutların gölgesinde,
birbirine kavuşamayan
iki yalnız yıldız gibi,
aynı yolda yürüyemeyen iki mahkûmuz.
Belki de ömür boyu cezam,
seni sevmek değil...
Seni bir daha hiç görememek olacak...
Erdin Şalliel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1749329/karanligin-girdabinda.html>

Şarjörsüz

Yalnızlık çaldı kapımı,
sessizce içeri girdi, tereddütsüz.
İçim ürperdi bir an,
kalbim hâlâ öksüz.
Kanadı kırık pencerem,
çırpınıyor düşlerime, umutlarıma.
Hepsi bir köşeye buruşturulup atılmış;
kırıksık, sahipsiz, ütüsüz.
Dört duvar şahidimdi,
ama sustu; kaldı hükümsüz.
Sanki suçlu benmişim gibi,
hatıralar benliğime kelepçe vurdu.
Kader geçti karşıma,
bir cellat kadar acımasız, yüzsüz.
Elimde kırık dökük bir silah vardı...
Namlusunda öfke, kontrolsüz.
İçimde kopan isyan, sansürsüz.
Hesabı sorulmayan yıllar, geri dönüşsüz.
Hâlâ elimde kırık dökük bir silah...
Ama o da şarjörsüz.
Erdin Şallıel

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1751285/sarjorsuz.html>